

NEW YORK TIMES BOOK BESTSELLER

MRS. KENNEDY ÉS ÉN

*„Lélekbe batoló
és bájos portré.”*
– USA Today

*fine
selection*

CLINT HILL
ÉS LISA McCUBBIN

MRS. KENNEDY ÉS ÉN

CLINT HILL
ÉS LISA McCUBBIN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Ezt a könyvet azoknak a nőknek és férfiaknak ajánlom, akik az Egyesült Államok Titkosszolgálatának kötelékében, a múltban és a jelenben mindig is állhatatosan védelmezték és védelmezik e nagyszerű ország vezetőit és pénzügyi érdekeit. Megingathatatlan és önzetlen szolgálatotok mindenki számára követendő példa. Alázat és büszkeség tölt el, hogy veletek együtt szolgálhattam.

És Caroline Kennedynek is ajánlom e könyvet, akit az ügynökök csak „Lyric”-nek, apja pedig „Buttons”-nak hívott. Őszintén remélem, hogy a könyvben szereplő történetek megható emlékeket idéznek fel azokból az évekből, melyeket a Fehér Házban töltöttél. Édesapád és édesanyád imádtak téged és John-t, és amint te is tudod, édesanyád egészen különleges asszony volt – egy igazi lady minden tekintetben.

1. RÉSZ

1960

1

Találkozás Mrs. Kennedyyel

Nagy izgalommal siettem a georgetowni 3307 N Street felé 1960. november 11-én. Az Egyesült Államok nemrég megválasztott elnökének feleségével kellett találkoznom, akinek a védelmére most beosztottak, s amire én nem igazán vágytam. A first lady védelme volt az utolsó, amit magamnak kívántam.

Visszatekintve, bizonyos vagyok abban, hogy Jacqueline Bouvier Kennedy még idegesebb volt a találkozó előtt, mint én.

Mindössze huszonnégy órával korábban még a leköszönő elnökkel, Dwight D. Eisenhowerrel voltam együtt, aki egy elnökválasztás utáni golfpartin vett részt az Augustai Nemzeti Golfjátékokon. A tényt, hogy a republikánusok elvesztették a választást, még csak most kezdtem felfogni, az egész elnöki adminisztráció nagy változások előtt állt, s ami kevés maradt a régiben, azok közül az egyik a titkosszolgálat volt. Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy Eisenhower elnök személyes testőrségében szolgálhattam, s miközben keserédes érzés volt látni a korábbi elnök távozását, izgatottan vártam az új elnök védelmével járó kihívást és élményeket. Soha meg sem fordult a fejemben, hogy állásom ne lenne annyira biztos, mint ahogy én gondolom.

Mindössze negyvenen szolgáltunk a Fehér Ház titkosszolgálatának testőrségében, az elit csapatban, melynek egyetlen feladata, hogy az elnök személyes védelmét a nap huszonnégy órájában ellássa. Nem volt kapcsolatunk egyetlen párttal vagy politikai csoportosulással sem, és szoros férfiközösséget alkottunk. Az átmenet megkívánja, hogy a titkosszolgálat alkalmazkodjon az új elnök életviteléhez, és noha még nem találkoztam a leendő elnökkel, John F. Kennedyvel, nyilvánvaló volt, hogy védelme egészen más kihívást jelent majd, mint amilyen Ike¹ védelme volt. Egy hetvenéves, egykori tábornokot, aki a Fehér Házat katonás fegyelemmel irányította, most egy energikus, negyvenhárom éves ír katolikus demokrata követte az elnöki székhelyben, aki Massachusettsből származott, s aki új eszmékkel telve azon fáradozott, hogy a 60-as évekbe vezesse Amerikát.

¹ Eisenhower elnök beceneve.

A golfpartin két másik ügynökkel dolgoztam, s miután az elnök négyes játsz mája véget ért, Jim Rowley, a Fehér Ház titkosszolgálatának vezető ügynöke üzent, hogy hármunkkal beszélni szeretne. Az volt az érzésem, hogy ez volt az utolsó golfjátszmánk Eisenhower elnökkel, és arra számítottam, hogy Rowley mindhármunkat a leendő elnök, Kennedy védelmére oszt be.

Amikor beléptünk az irodába, Rowley épp azt magyarázta, hogy a személyzetet meg kell osztania Eisenhower és a leendő elnök, Kennedy között a januári beiktatási ceremóniáig.

Először a másik két ügynököt szólította meg, Jerry Blaint és Bill Skilest.

– Jerry és Bill, maguk a leendő elnök védelmére lesznek beosztva. Az elnök úr a jövő hónapot és az ünnepeket apja Palm Beach-i birtokán tölti Floridában, úgyhogy még ma este elrepülnek oda, fiúk.

Figyelmeztette őket, hogy valószínűleg egészen a beiktatásig Floridában kell maradniuk, ami azt is jelenti, hogy karácsonykor és újévkor is távol lesznek családjuktól, és azt javasolta, hogy feleségeikkel csomagoltassanak nyári ruházatot maguknak. Miközben Rowley-t hallgattam, amint Blainnek és Skilesnek kiosztja új beosztásukat, nyugtalan érzés fogott el. Végül Rowley felém fordult, és azt mondta:

– Clint, Tom Gates védelmi miniszter itt van, hogy jelentést tegyen az elnöknek, majd nemsokára visszatér Washingtonba. Ön visszarepül vele, majd bemegy a titkosszolgálat központjába, és beszél Baughman előljáróval, aki már várja önt.

– Igenis, uram – válaszoltam egy bólintással. *Miért akar Baughman beszélni velem? Miért nem megyek én is Palm Beachre Skilesszal és Blainnel?* Számtalan kérdés fordult meg a fejemben, de soha nem kérdőjeleztem volna meg Rowley tekintélyét és döntését: ő volt a

vezetőnk. Mégis az az érzés motoszkált bennem, hogy bármi is várjon rám, az nem sok jót jelent nekem.

A TITKOSSZOLGÁLAT FŐHADISZÁLLÁSA az Egyesült Államok pénzügyminisztériumának épületében volt, a Fehér Ház szomszédságában, a Pennsylvania Avenue-n. Még soha nem voltam a főnök irodájában, s valójában még soha nem találkoztam személyesen U. E. Baughmannel, aki 1948 óta töltötte be a titkosszolgálat vezetői pozícióját. Mondhatni kissé ideges voltam, amikor bejelentkeztem a titkárságán, de megpróbáltam a lehető legmagabiztosabbnak mutatkozni.

– Hill különleges ügynök vagyok. Azért jöttem, hogy Baughman igazgató úrral találkozzam.

– Igen, Hill ügynök, a főnök várja magát – mondta a hölgy. – Fáradjon be.

Amint beléptem a főnök tágas szobájába, az első dolog, amit észrevettem, egy falon lógó emléklakett volt, amin ez állt: *Nem tanulsz addig semmit, amíg beszélsz.* Jó tanács, gondoltam.

Aztán amikor körülnéztem a szobában, és nemcsak Baughmant láttam, hanem a helyettesét és egy beosztottját, valamint két felügyelőt is, hirtelen elfogott a rémület. A titkosszolgálat teljes vezérkara ott állt, és arra vártak, hogy megérkezzem.

– Jöjjön be, Clint – mondta Baughman felém jövet, és megrázta a kezem. – Foglaljon helyet, és helyezze kényelembe magát!

Szívélyes stílusa, úgy tűnt, arra jó volt, hogy segítsen egy kicsit ellazulnom, de továbbra is nyugtalan voltam amiatt, hogy idehívat-
tak. Miután bemutatnak a jelenlévő uraknak, Baughman mellé-
ken megkérdezte:

– Clint, mióta van a titkosszolgálatnál?

– A denveri irodában kezdtem 1958. szeptember 22-én, uram.
– És mikor helyezték át a Fehér Ház testőrségébe? – kérdezte Baughman.

– Alig egy évvel ezelőtt. 1959. november 1-jén.

Ez furcsa, gondoltam. Az összes információ megtalálható az aktámban.

Baughman még feltett néhány ártatlan kérdést, majd a jelenlévők is kérdezősködni kezdtek a múltamról, személyes és munkával kapcsolatos kérdéseket tettek fel, rákérdeztek testőri feladataimra.

Mit csinált, mielőtt ügynök lett? Hol nőtt fel? Hova járt iskolába? Nős, vagy egyedül él? Vannak gyerekei? Tud úszni? Tud teniszezni? Lovagolt már életében? Megpróbáltam a lehető legőszintebben megválaszolni a kérdéseket, de minden egyes új kérdés csak fokozta aggodalmamat, mivel fogalmam sem volt arról, hogy miről is van szó. Az agyamban forogtak a gondolatok, amint felidéztem az elmúlt hetek eseményeit, s megpróbáltam rájönni, hogy hol ronthattam el. Noha a gyomrom görcsbe rándult, megpróbáltam nyugodtnak és higgadtnak tűnni.

Időnként a férfiak félrevonultak a sarokba tanácskozni, s mivel elég messze voltak, nem hallottam, miről beszélnek. Meg voltam győződve róla, hogy ki fognak rúgni. Mi más oka lenne, hogy nem küldtek el Palm Beachre?

A kihallgatás közel másfél órán át tartott. Másfél órán át beszéltem, és ahogy Baughman plakettjén olvasható, semmit sem tanultam.

Végül Baughman azt mondta:

– Clint, döntöttünk. Az ön következő feladata Mrs. John F. Kennedy személyes védelmének ellátása lesz. Jim Jeffries a first lady védelméért felelős vezető, ön hozzá lesz beosztva.

Egy szót sem tudtam szólni a meglepetéstől. *A first lady védelme? Én? Miért?*

– Igenis, uram – mondtam. Nem lehetett mást mondani. Megkönnyebbültem, hogy nem rúgtak ki, de belül mély csalódottságot éreztem, hogy nem leszek ott az új elnök testőrségében.

Baughman megkért, hogy jelentkezsek a 3307 N Street Northwesteren, a Kennedy család georgetowni otthonában. Mrs. Kennedy nemsokára megérkezik Hyannis Portból, Massachusetts államból.

A fejemben zakatoltak a gondolatok, miután elhagytam a főnöki irodát. Miért engem választottak erre a feladatra? Milyen korábbi tettem vagy tapasztalatom adott okot erre a döntésre? Úgy éreztem, hogy lefokoztak, és a versenypályáról a kispadra ültettek. Általános iskolától kezdve a főiskoláig sztárjátékos voltam, bármilyen csapatban is játszottam, amerikai futballban, kosárlabdában vagy baseballban. Életem legdöntőbb játszmájában mégis kiraktak a kezdőcsapatból. Teljesen magam alatt voltam.

Minél többet gondolkodtam erről, annál jobban elfogott a düh. A Fehér Ház testőrségében szolgáltam több mint egy éve, Eisenhower elnököt számos rendkívüli útjára kísértem el, Európától Ázsián át Dél-Amerikáig. Akkoriban, huszonhét évesen még soha nem utaztam lökhajtásos repülőn. Észak-Dakota fennsíkjain nőttem fel, soha nem képzeltem, hogy egyszer az Egyesült Államok elnökét fogom elkísérni olyan ősi városokba, melyekről eddig csak a történelemkönyvekben olvastam: Róma, Ankara, Karacsi, Kabul, Újdelhi, Teherán, Athén, Tunisz, Toulon, Párizs, Lisszabon, Casablanca. Ráadásul diplomáciai útlevelet kaptam, ami különleges elbánást biztosított, mintha magam is valami méltóság lennék. Nagyon privilegizált helyzetben éreztem magam, és szinte szárnyaltam az állandó megbízatásoktól.

A legjobban azt a bajtársias légkört élveztem, amit a többi ügynökkel együtt kialakított csapatmunka teremtett. Most minden ilyen izgalomnak vége, és csak arra tudtam gondolni, hogy mi vár

rám. Amíg a társaim az elnöki testőrségben az élet forgatagában lehetnek, addig én előre láttam a lehangoló jövőt: divatbemutatókat, teadélutánokat, balettelőadásokat. Úgy éreztem, karrierem csikorogva megtorpant.

Elővettem a zsebemből a titkosszolgálat kézikönyvét, és a kezembe fogtam. A díszes, sötétkék, puha tapintású bőrtokba a titkosszolgálat öt pontos aranyozott csillagmintáját vészték. A csillag közepén ez volt olvasható: AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK TITKOSSZOLGÁLATA.

Miután újra és újra végigmentem gondolatban a történeteken, arra a következtetésre jutottam, hogy azért választottak engem erre a pozícióra, mert Mrs. Kennedy és én korban meglehetősen közel álltunk egymáshoz – én huszonnyolc, ő harmincegy éves –, és nekem is volt egy hasonló korú gyermekem, mint neki a hároméves lánya, Caroline. Más magyarázatot nem találtam.

Végül rájöttem, hogy nincs visszaút. A titkosszolgálat ügynöke voltam a Fehér Házhoz beosztva, és a first ladynek védelemre volt szüksége. Valakinek el kellett látnia ezt a feladatot. Összeszedtem magam, elővettem a kocsikulcsot, és elindultam Georgetown történelmi útjain.

A HÁROMSZINTES, VÖRÖS TÉGLÁS ÉPÜLET a 3307 N Streeten olyan közel állt az utcához, hogy a bejárati ajtó csak két lépésre volt a járdától. A ház nem volt túl nagy, csak három ablak a két felső emeleti homlokzaton, és két ablak a kapu mellett a földszinten.

A ház előtt posztoló titkosszolgálati ügynököt már figyelmeztették jöveletemre, így az minden további nélkül beengedett. Jim Jeffries ügynök bent várt rám, kijött az ajtóhoz és üdvözölt.

Jeffries ügynök mintegy 178 cm magas volt, nagyjából annyi mint én, közepes testalkatú, és úgy harminckét vagy harminchárom éves.

Világos, vörös haja volt és pirosposzsgás arca, mely, úgy képzeltem, gyorsan vörösre ég, ha tíz percnél tovább tartózkodik a napon. Ahogy felém jött, komoly, majdhogynem szigorú tekintettel nézett rám, ami nem igazán enyhítette idegességemet.

– Jöjjön be, Clint – mondta metsző élességgel. – Jim Jeffries vagyok, örülök, hogy csatlakozott hozzánk. Megyek, megkeresem Mrs. Kennedyt, és bemutatom önt.

– Remek. Már nagyon szeretném megismerni – mondtam olyan őszintén, ahogy csak tudtam.

Amint Jeffries elment, körülnéztem a szobában, hogy valami benyomást szerezzek Mrs. Kennedy ízléséről, arról, hogy vajon mit szeret. A szoba elegánsan volt berendezve, de volt benne valami melegség is. Sötét antik fabútorok keveredtek a világos kárpittal bevont berendezési tárgyakkal, azt sugallva, hogy a vendégek hosszabb időt töltsenek itt a kandalló mellett egy-egy estén. A beépített polcokon könyvek és dísz tárgyak sorakoztak, melyek határozott európai hangulatot árasztottak. Mindent szépen elrendeztek, és az az érzésem támadt, hogy ha valamelyik tárgyat picit elmozdítanák, az mindjárt feltűnne. Olyan otthonos helynek tűnt, ahol teapartikat és ebédeket rendeznek hölgyvendégek számára. Miközben végignéztem a berendezésen, az undor és a csalódás hullámai futottak át rajtam.

Néhány perccel később Jacqueline Bouvier Kennedy lépett a szobába, mögötte néhány lépésre Jeffries ügynökkel. Láttam már néhány képet róla az újságban, de élőben sokkal mélyebb benyomást tett rám, mint gondoltam. Magas volt, 170 cm körüli, de ahogy járt, mintha belibbent volna a szobába, a táncosok feszes tartásával, mely az önbizalom visszafogott érzését sugallta. Rövid, sötétbarna haja tökéletesen ápolat volt, és csak egy leheletnyi sminket viselt, ami

természetességével kihangsúlyozta sötétbarna szemét és telt ajkait. Nagyon vonzó volt, bájos és nagyon terhes.

– Mrs. Kennedy – mondta Jeffries tényszerűen –, ő Clint Hill. Ő lesz a másik testőre.

Mrs. Kennedy odalépett hozzám, melegen elmosolyodott, és a kezét nyújtotta.

– Örülök, hogy megismerhetem, Hill ügynök – mondta lágy, könnyed hangon.

– Én is nagyon örvendek, Mrs. Kennedy – mondtam mosolyogva, amint kezét ráztunk, és egyenesen a szemébe néztem. Először viszonozta a pillantásomat, majd egyet pislantott és másfelé fordult, ami azt a benyomást keltette bennem, hogy miközben magabiztosnak akart tűnni, belül inkább félénk volt.

Mindhárman leültünk a nappaliban, és Jeffries ügynök elmagyarázta nekünk a kötelességeinket, és hogy miként fogunk együtt dolgozni Mrs. Kennedyvel és munkatársaival.

– Több ügynök is folyamatos szolgálatot teljesít, hogy a rezidenciáját megvédjék, akár a Fehér Háztól, Palm Beachről, akár Hyannis Portról van szó. Vagy Hill ügynök vagy én leszek önnel, amikor elhagyja a rezidenciáját, és ha Washingtonon kívülre utazik, mindketten elkísérjük.

A mosoly eltűnt Mrs. Kennedy arcáról, miután beletörődött a ténybe, hogy ettől kezdve többet nem maradhat egyedül.

Nyugodt, kimért hangon, szinte suttogva azt mondta nekünk:

– Nos, nem kell aggódniuk a következő hónapokban amiatt, hogy elutazom. A kisbabám a jövő hónapban születik meg, és itt, Washingtonban fogok maradni. A legnagyobb kérésem az, hogy a magánéletemet, és nemcsak az enyémet, hanem Caroline-ét és a kisbabaét is, tiszteletben tartsák. Nem akarom magam úgy érezni,

mint egy állatkertben, és azt egészen biztosan nem akarom, hogy valaki, mint egy kutyakölyök, állandóan a nyomomban legyen.

Tekintete Jeffries és köztem ingázott, hogy meggyőződjön róla, mindketten megértettük az óhajait.

– Azzal is tisztában vagyok, hogy mihelyt megszületik a gyermek, a sajtó elviselhetetlen lesz. Olyan tolakodóak! – Összeszorította ajkait, ravaszkásan elmosolyodott, egyenesen rám nézett, és azt mondta: – Én is közülük való voltam, tudja, nagyon is jól tudom, hogy mifélek.

Abban a pillanatban megértettem, hogy Mrs. Kennedy sokkal ösztönösebb, és jobbak a megérzései, mint azt addigi közszereplése azokban az időkben sugallta.

– Igen, Mrs. Kennedy – feleltem. – Munkánk részben abból áll majd, hogy megvédjük önt a sajtótól, és hogy garantáljuk, hogy a lehető legnormálisabb életet élhesse a gyermekeivel. Higgye el, mi sem szeretjük jobban a sajtót, mint ön.

Egy pillanatra széles mosoly jelent meg az arcán, majd felállt, és azt mondta:

– Örültem a találkozásnak, uraim. Most magukra kell hagynom önöket.

Jeffries és én felálltunk, miközben Mrs. Kennedy kísért a szobából. Úgy döntött, a megbeszélésnek vége.

Világos volt, hogy nem örül annak, hogy a titkosszolgálat két ügynöke lesz körülötte éjjel-nappal, és azt is megértettem, hogy ha jól szeretném teljesíteni a feladatomat, akkor el kell nyernem a bizalmát.

– Menjünk ki, és beszéljük meg, hogy mi legyen a beosztással – mondta Jeffries. – Mivel csak ketten vagyunk beosztva a védelmére, sokat túlórázunk majd.

Az időleghesen beosztott helyi ügynőkök látják el a first lady rezidenciájának külső védelmét, függetlenül attól, hogy hol tartózkodik. Kettőnk közül az egyikünknek vele kell lennie, amikor ébren van, és el kell látnia mindazokat a feladatokat, amelyek a biztonságos környezet kialakításához szükségesek, amelyben Mrs. Kennedy mint az Egyesült Államok elnökének felesége élheti mindennapi életét. Legyen az munka vagy szórakozás, a mi dolgunk volt az, hogy biztonságos feltételek között tehesse azt a first lady, amit tennie kell, vagy tenni akar. Ez magában foglalta az összes helyszínt, amit meglátogatott. Ahhoz, hogy valamelyikünk szabadnapot kapjon, a másiknak egész nap megállás nélkül dolgoznia kellett. Amikor Mrs. Kennedy elhagyta a fővárost, Washington, mindkettőnknek egész nap vele kellett lennünk, hogy a megfelelő védelmet nyújtsuk. Az egész nap azt jelentette számunkra, hogy Mrs. Kennedy ébren van, és tevékenykedik. Amikor aludt, mi is aludhattunk.

Így kezdődött az új megbízatásom.

MIVEL NEM KAPTAM SEMMILYEN jelentést Mrs. Kennedyről, így igen kevés információm volt a múltjáról, kedvteléseiről, érdeklődési köréről. Nem szerettem felkészületlenül nekivágni a dolgoknak, így hát tudtam, hogy komoly kutatásokat kell végezmem, hogy mélyebb ismereteket szerezzek újdonsült védencemről. Azokban a napokban sok újságcikket és képeslapot néztem át, hogy minél többet megtudjak Mrs. Kennedyről. Minél többet olvastam róla, annál inkább megértettem, hogy az ő múltja és az enyém nem is lehetne ennél különbözőbb.

Jacqueline Lee Bouvier a keleti parton nőtt fel, kultúrkörnyezetben, olyan társadalmi miliőben, ami korán fogékonnyá tette a művészetek és az irodalom iránt. A Long Island-i Southamptonban született

1929. július 29-én, Jack és Janet Bouvier gyermekeként, s míg apja a lovak és a lovaglás iránti szeretetet ültette el benne, addig anyja a festészet, az olvasás és az idegen nyelvek iránti szeretetet plántálta belé. Volt egy húga, Lee, aki négy évvel volt fiatalabb nála. Amikor ők tizenegy és hétévesek lettek, szüleik elváltak. Két évvel később Janet Bouvier újra férjhez ment egy nagyon gazdag férfihöz, Hugh Auchinclosshoz.

A fiatal Jacqueline Bouvier Miss Porter iskolájába járt, mely egy elit bentlakásos iskola Farmingtonban, Connecticut államban, ahol kitűnő tanuló volt. A Porter-iskola elvégzése után a Vassar Főiskolára iratkozott be, Poughkeepsie-ben, New Yorkban, ahol 1948-ban az „év diákjának” választották meg. A nyarakat mostohaapja birtokán, a Hammersmith farmon, egy huszonnyolc szobás, tengerre néző „nyaralóban” töltötte Newportban, Rhode Islanden.

Franciául folyékonyan megtanult, amikor az első évet a főiskolán Franciaországban töltötte, ahol a párizsi Sorbonne-on és a Grenoble-i Egyetemen tanult. Miután visszatért Európából, Jackie beiratkozott a George Washington Egyetemre Washington D. C.-ben, ahol 1951-ben diplomázott francia irodalom szakon.

Két évvel később feleségül ment John Fitzgerald Kennedyhez, a fiatal massachusettsi szenátorhoz. Esküvőjük a nagy nyilvánosság előtt zajlott Newportban, melyet az év társasági eseményének kiáltottak ki később. A pompás eseményre, melyet a Hammersmith farmon rendeztek, kétszáz vendég volt hivatalos.

Én ezzel szemben Észak-Dakotában nőttem fel, egy aprócska városban, Washburnben. A várost farmerek lakták, ahol jelentős norvég közösség élt, apám Chris Hill járási számvevő volt. Anyám, Jennie, háztartásbeli, nagy gonddal nevelte idősebb nővéremet és engem. Anyám hallássérült volt, családuknak ezért alkalmazkodnia kellett, hogy megbirkózhassunk ezzel a nehézséggel. Anyám

jól viselte ezt a nehéz helyzetet, de egészen fiatalon megtanultam, hogyan segítek anyámnak a mindennapi életben, s mindig is védelmet nyújtottam számára.

Anyámnak hosszú, sötétbarna haja volt, ami egyenesen omlott le a vállára, s ami oly nagyon eltért az én éjfékete hajamtól, ami pedig göndör fürtökben nőtt – de ezzel a ténnyel nem is foglalkoztam mindaddig, amíg hatéves koromban a szomszéd lány nem közölte velem, hogy szerintem örökbe fogadtak.

Nem igazán tudtam, hogy mit jelent „az örökbe fogadni”, így berohantam a házba, és megkérdeztem anyámat. Ő megpróbálta elmagyarázni nekem egy hatéves szintjén, hogy hogyan autóztak apámmal négyszáz kilométert Fargóba egy 1929-es DeSoto típusú autóval abba az észak-dakotai gyermekotthonba, hogy kiválasszának a többi baba közül, és hogy hogyan ígérte meg őket a tengerkéék szemem, de egészen bizonyosan nem ilyen módon akarta a tudomásra hozni történetemet. Kiderült, hogy nővéremet szintén örökbe fogadták, és anyám attól félt, hogy ezek után nem érezzük majd, hogy úgy szeretnek bennünket, mintha ő szült volna. Az igazság az, hogy szerencsésnek mondhatom magam, hogy ilyen szerető és stabil családban cseperedtem fel.

Sok évvel később, miután a világ felfordult bennem és körülöttem, és keresni kezdtem valami kapaszkodót az életben, elutaztam Észak-Dakotába, hogy találkozzam édesanyámmal, és a halálos ágyánál megtudtam, hogy miért is adott örökbe.

Alma Peterson hatodik gyermekeként jöttem világra 1932. január 4-én Larimore-ban, Észak-Dakota államban. Tizenhét nappal a születésem után, egy hideg, havas napon, ami épp Alma harminckilencedik születésnapjára esett, megkereszteltek egy fargói lutheránus templomban, majd beadott a gyermekotthonba.

Clint, Jennie, Janice és Chris Hill, 1943 körül

Amikor találkoztam vele, már szélütést kapott, és a történet részleteit egyik féltestvérem mesélte el. Nem volt világos, hogy ki volt az apám, mondta, de arra emlékezett, hogy Alma elküldte egy francia kanadai férfihoz, egy bizonyos Vassau úrhoz, aki egy hotel tulajdonosa volt, ahol Alma szobalányként szolgált, hogy küldjön pénzt a születésemkor. Alma norvég származású volt.

Washburnben felnőve tehát nem sokat tudtam erről, de ez nem is igazán számít. Fantasztikus gyerekkorom volt. Noha nem volt saját szobám – a tornácon osztottam a nagyapámmal, s a holmimat egyetlen fiókban tartottam a zongora mellett álló ruhásszekrényben –, de soha nem éheztem, és a családom mindig támogatott. Nevelőszüleim nagyon konzervatívak voltak – nem dohányoztak, nem fogyasztottak alkoholt – és mélyen vallásosak. Az egész család aktívan részt vett az evangélikus gyülekezet életében, ahol a nővérem zongorán játszott, én pedig ministránsfiú voltam.

Iskoláimat Washburnben végeztem, és aktív részese voltam az iskolai életnek: a középiskola zenekarában trombitáltam, énekeltem a helyi énekkarban, színdarabokban játszottam, fociztam és kosárlabdáztam, és futó voltam a középiskolai csapatban. Tagja voltam a washburni baseballcsapatnak, és elsőéves középiskolásként az a megtiszteltetés ért, hogy Washburn város delegáltjaként az állami fiú vezetőképző program ösztöndíjában részesültem. 1950-ben érettségiztem, s amikor Washburnt magam mögött hagytam azon az őszön, hogy beiratkozzam a Concordia Főiskolára Moorheadben,

Clint Hill családjának háza, Washburn, Észak-Dakota

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Minnesota államban, a város végét jelző táblán a következő felirat állt: Washburn POP. 912.

Most, tíz évvel később, az a feladatom, hogy megvédjem az Egyesült Államok leendő elnökének feleségét. Rájöttem, hogy nincs okom panaszra, és ebbe a munkába is belejövök majd. De nem gondoltam volna, hogy Mrs. Kennedyvel az élet mindennek nevezhető lesz, csak unalmasnak nem.